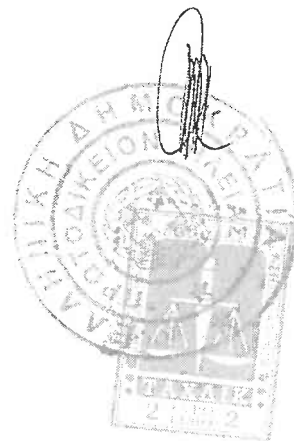

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός Αποφάσεως

/2014

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Αγγελική Καγιούλη, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 5/11/2014, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αιτούσας: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ERATO, ΑΠΟΛΛΩΝ ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών» με το διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ERATO, APOLLON», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης-Ψυχικού, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της

Των καθόν η αίτηση: 1) Της ομορρύθμου εταιρείας με την επωνυμία «[redacted]», νομίμως εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο «[redacted]», που βρίσκεται στον Πύργο Ηλείας, η οποία δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 2) Της ομορρύθμου εταιρείας με την επωνυμία «[redacted]», νομίμως εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο «[redacted]», που βρίσκεται στον Πύργο Ηλείας, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξουσία δικηγόρο της [redacted], 3) [redacted] του Χρήστου, στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-μπαρ [redacted], που βρίσκεται στον Πύργο Ηλείας, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του [redacted], 4) [redacted], στην

εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το μπαρ με το διακριτικό τίτλο «[REDACTED]», που βρίσκεται στη Ζαχάρω Ηλείας, ο οποίος δεν εμφανίσθηκε, ούτε παραστάθηκε με πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 24/6/2014 αίτησή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμ. [REDACTED] 2014, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 17/9/2014, κατά την οποία η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται ανωτέρω.

Κατά τη συζήτηση της ανωτέρω υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τα άρθρα 294 εδαφ. α', 295§1 και 297 ΚΠολΔ, ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, η παραίτηση δε αυτή γίνεται ή με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου και έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε. Τα άρθρα 294 επ. ΚΠολΔ εφαρμόζονται αναλογικά και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθώς δεν υπάρχει ειδική διάταξη που να ρυθμίζει αλλιώς το θέμα αυτό (Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, άρθρο 294, σελ. 343, σημ. 27 με παραπομπή σε σχετική νομολογία). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που έγινε στο ακροατήριο πριν από τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης παραιτήθηκε από το δικόγραφο αυτής, όσον αφορά τον τέταρτο καθού. Η παραίτηση αυτή έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου (άρθρα 294 εδ. α' και 297 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην παραπάνω νομική σκέψη και συνεπώς ως προς αυτόν η δίκη καταργείται (άρθρο 295 § 1 εδ. α' ΚΠολΔ). περί υποθέσεως ασφαλιστικών μέτρων και δεν ισχύει το εκ της ερημοδικίας τεκμήριο περί ομολογίας της αιτήσεως (επιχείρημα από το άρθρο 699 Κ.Πολ.Δικ. – βλ. και Παρμ. Τζίφρα «Ασφαλιστικά Μέτρα», έκδοση Γ', σελ. 43)..

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» θεσπίστηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με

αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, ενίοτε καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό ως τριαύτης θεωρουμένης κατ' άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσεως, εκτελέσεως ή παρουσιάσεως του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς, των υλικών αυτών φορέων, εύλογη και ενιαία αμοιβή, η οποία, περαιτέρω, καταβάλλεται εξ ημισείας, μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών και αφετέρου των παραγωγών. Η αμοιβή αυτή, σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 32 παρ. 1 και 56 παρ. 1 του αυτού νόμου, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών, ενώ, σε περιπτώσεις που ο ποσοστιαίος καθορισμός της είναι πρακτικά αδύνατος ή ιδιαίτερος δαπανηρός επιτρέπεται ο υπολογισμός της σε ορισμένο ποσό. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ίδιου νόμου, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας στους

δικαιούχους τους, κατά τα ανωτέρω, ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες (άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993). Να σημειωθεί εδώ ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως μπορούν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ημεδαπών φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ως άνω νόμου, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως της αλλοδαπής, με τις οποίες οι τελευταίοι παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ. 2000, σελ. 251-272, 299-317). Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί του ύψους της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως, ο οποίος, κατά το νόμο, ασκεί υποχρεωτικά στο όνομά του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών-εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει, ως ασφαλιστικό μέτρο, και την προσωρινή επιδίκαση, μέχρι και του μισού ποσού της αμοιβής, που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1δ' του Ν. 2121/1993, η οποία παρέχει στο Δικαστήριο, που καθορίζει την εύλογη αμοιβή, και την εξουσία να καθορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και, συνεπώς, ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το νόμο αυτό, επιτρέπει στο Δικαστήριο να διατάξει, στα πλαίσια της διατάξεως του άρθρου 728 παρ. 1 ζ' του ΚΠολΔ, την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού (βλ. ενδεικτικά ΜΠρΑθ 2999/2010, 2837/2010, 1652/2010 αδημ., ΜΠρΘεσ 11989/2012 ΔΙΜΕΕ 2012.2014, ΜΠρΘεσ 34203/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008, ΜΠρΘεσ 18762/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Nomos, ΜΠρΠατρ 284/2008 ΕφΑΔ 2009.311, ΜΠρΚοζ 284/2011 ΔΙΜΕΕ 2011.373, ΜΠρΛαρ 1030/2013,

9

ΜΠρΧαλκ 57/2014 και 206/2014, ΜΠρΚορινθ 721/2013, ΜΠρ Ναξ 235/2012, ΜΠρΛευκ 432/2013, ΜΠρΚαρδ 34/2014, ΜΠρΖακυνθ 85/2014, ΜΠρΜεσ 62/2014, ΜΠρΚατερ 92/2014 και 262/2014 αδημ.). Τέλος, κατά τη ρητή πρόβλεψη του προμνησθέντος Ν. 2121/1993 (άρθρο 56 παρ. 4), οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και δη χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μινεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων, υπέρ των μελών των τελευταίων, αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, οι οποίοι (οργανισμοί) αντιπροσωπεύουν τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου, τους ενδεικτικά αναφερόμενους ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και τους ενδεικτικά αναφερόμενους εκτελεστές καλλιτέχνες (μουσικούς), με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή (αιτούσα) ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενημέρωσε τα αρμόδια όργανα της πρώτης καθής, η οποία διατηρεί επιχείρηση καφε-μπαρ με την επωνυμία «...», της δεύτερης καθής η οποία διατηρεί επιχείρηση καφε-

μπαρ με την επωνυμία «[redacted]» και τον τρίτο καθού, η οποία διατηρεί επιχείρηση καφε-μπαρ με την επωνυμία «[redacted]» και χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου, με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες της καθ' όλης της διάρκειας του έτους λειτουργίας του, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής τους, χρήση η οποία είναι απαραίτητη και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους, πλην όμως, οι καθών, αρνούνται να συμπράξουν στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων-μελών της αιτούσας, η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί-μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, ανέρχεται στο ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως, για την πρώτη καθής και στο ποσό των 3.000 ευρώ για τους λοιπούς καθών. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία, ζητεί: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθών μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά τους σε καθημερινή βάση τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 βάσει του προτεινομένου αμοιβολογίου τους, σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματος τους και τον προαναφερόμενο χρόνο λειτουργίας, στο ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως για την πρώτη καθής και συνολικά στο ποσό των 21.000 ευρώ ετησίως πλέον ΦΠΑ και στο ποσό των 3.0000 ευρώ ετησίως για κάθε έναν εκ της δεύτερης και τρίτου των καθών και συνολικά στο ποσό των 15.000 ευρώ, για κάθε έναν εξ αυτών, 2) να υποχρεωθούν οι καθών να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των ως άνω αιτουμένων και οφειλομένων ποσών, νομιμοτόκως από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλι κατέστη απαιτητό, 3) να υποχρεωθούν οι καθών να της προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν την επίδικη χρονική περίοδο, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να καταδικασθούν αυτοί στη δικαστική της δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 686 επ. του ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 του Ν. 2121/19930, είναι αρκούντως ορισμένη, περιέχουσα όλα τα στοιχεία για την κατά

νόμο θεμελίωσή της και είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 47, 49, 54, 55, 56, 58, 67 του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν. 2054/1992, 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2, 731, 732, 946, 176 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος αυτής περί τοκοδοσίας για κάθε επιμέρους κονδύλι, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης – χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί, κατά τρόπο οριστικό, αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσιδικής αυτής απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (βλέπε Μιχαήλ – Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 742, σελ. 375, Διονυσίας Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», Β' έκδοση, αριθ. 213, σελ. 279). Και ναί μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56§2 του Ν.2121/1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις

περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός συγκεκριμένου χρήστη (βλέπε Μιχαήλ – Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 741, σελ. 375), η έννοια της εν λόγω διάταξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτισθεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια ότι η – οπωσδήποτε παράνομη – πρόωγη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμά του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής, γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης από αυτόν εύλογης αμοιβής καθίσταται ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της προς αυτόν επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς τόκους από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο (βλ. και ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ. 2013.1660, που επίδικασε τόκους από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης). Συνεπώς, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα, [redacted], που εξετάστηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, την ανωμοτί εξέταση του [redacted], ομορρύθμου εταίρου της δεύτερης καθής, σε συνδυασμό με τα προσκομιζόμενα έγγραφα και την όλη διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Η αιτούσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, η οποία συστάθηκε με το από 28-9-2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/6-10-2011, σύμφωνα με τις §§ 6 και 7 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010, αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: Α) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 9528/22-2-1995 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή μη κερδοσκοπικής αστικής εταιρείας, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, με την επωνυμία «GRAMMO-

Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που συνέστησαν νόμιμα οι ενδεικτικά αναφερόμενες στην ένδικη αίτηση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ - οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρίες), το καταστατικό του οποίου έχει δημοσιευθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθ. 13252/27 07-1994, Β) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11089/5-12-1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες τραγουδιστές και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 4/23-3-1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και Γ) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11083/5-12-1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στην Αθήνα, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν.π.ε.» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες μουσικοί και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών. Η αιτούσα συνεστήθη από τους ως άνω Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν στην τελευταία (αιτούσα) κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά

άρθρο 5 § 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι προαναφερόμενοι δε οργανισμοί-μέλη της αιτούσας λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 § 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, η πρώτη εκ των οποίων είναι οικονομική: ήτοι στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» 20/4/2012, «ΑΥΓΗ» 20/4/2012 και «ΡΙΖΟΣΠΙΑΣΤΗΣ» 19/4/2012, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία, καφετέριες κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος, ενώ σε επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, η οφειλόμενη αμοιβή υπολογίζεται σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος καθοριζόμενο ειδικότερα, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο εν λόγω αμοιβολόγιο.

Περαιτέρω πιθανολογείται ότι μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι:

α) η πρώτη καθής, ομόρρυθμη εταιρεία, η οποία διατηρεί επιχείρηση καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο «[redacted]», που βρίσκεται στον Πύργο Ηλείας, επί της [redacted] οδού, επιφανείας 120 τ.μ. Η επιχείρηση αυτή κατά τη διάρκεια της ημέρας λειτουργεί ως καφετέρια με χαμηλή μουσική προσφέροντας κυρίως καφέδες, ενώ τη νύχτα μετατρέπεται σε μπαρ με χρήση δυνατής μουσικής, που προσελκύει πελάτες στο κατάστημα, ενώ ταυτόχρονα αυξάνεται και η προσφορά οινοπνευματωδών ποτών. Συνεπώς, η εν λόγω καθής κατά τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι-μέλη των τριών Οργανισμών- μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση της εν λόγω καθής να καταβάλει στην αιτούσα, ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρωπιθανολογείται ότι η εν λόγω καθής με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγεί την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της ως άνω επιχείρησής της, διότι αποτελεί παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της. Συνεπώς εφόσον η πρώτη καθής προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωση της καθής να καταβάλει στην αιτούσα ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων από αυτούς δικαιούχων, η

εν λόγω καθής αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό. Συντρέχει επομένως νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τα επίδικα έτη 2009 έως 2013 με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η πρώτη καθής στην αιτούσα για τα επίδικα έτη 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, πρέπει να καθορισθεί στο ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως (4.200 ευρώ + 966 ευρώ ΦΠΑ 23%) και για τα ως άνω έτη στο ποσό των 25.830 ευρώ (5.166 X 5 έτη),

β) η δεύτερη καθής, ομόρρυθμη εταιρεία, η οποία διατηρεί επιχείρηση καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο «~~ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΦΕ-ΜΠΑΡ~~», που βρίσκεται στον Πύργο Ηλείας, επί των οδών ~~Ερμού και~~ ~~Ερμού~~ επιφανείας 75 τ.μ. Όπως πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας σε συνδυασμό με τις προσκομιζόμενες από την αιτούσα φωτογραφίες που είναι αναρτημένες ως διαφημιστικές στο internet (στις οποίες απεικονίζονται θαμώνες όρθιοι, αλλά και καθήμενοι στα τραπέζοκαθίσματα, να χορεύουν τις νυκτερινές ώρες, ενώ διακρίνονται και φωτορρυθμικά φώτα για τη δημιουργία χορευτικής ατμόσφαιρας, ταυτόχρονα δε διαφημίζονται d.j. που θα επιλέγουν τη μουσική), το κατάστημα της εν λόγω καθής ανήκει στην κατηγορία των καταστημάτων (μπαρ) που η χρήση της μουσικής είναι απαραίτητη για την προσέλκυση και τη ψυχαγωγία των πελατών της, με άμεση συνέπεια την αύξηση των εσόδων και του προσδοκώμενου κέρδους. Συνεπώς, η εν λόγω καθής κατά τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην υπό κρίση αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι-μέλη των τριών Οργανισμών- μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση της εν λόγω καθής να καταβάλει στην αιτούσα, ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι η εν λόγω καθής με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτόριου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγεί την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της ως άνω επιχείρησής της, διότι αποτελεί παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας

εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευομένων από αυτούς δικαιούχων, η εν λόγω καθής αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό. Συνεπώς εφόσον η δεύτερη καθής προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι αναφερόμενοι στην αίτηση ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωση της καθής να καταβάλει στην αιτούσα ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Συντρέχει επομένως νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, πλην όμως μόνο για το χρονικό διάστημα από τις 20/10/2010 μέχρι το έτος 2013 (ήτοι για 3 έτη, 2 μήνες και 10 ημέρες), καθώς από την ανωτέρω ημερομηνία έχει χορηγηθεί άδεια ίδρυσης και λειτουργία καταστήματος στην καθής εταιρεία με την επωνυμία «...», η οποία συστήθηκε με το από 8/7/2010 συμφωνητικό και ευθύνεται από την ημέρα που έλαβε άδεια λειτουργίας της επίδικης επιχείρησης. Επιπλέον, όπως κατέθεσε ανωμοτί ο εκ των ομορρύθμων εταίρων της δεύτερης καθής, Γ... η εν λόγω επιχείρηση κλείνει τους καλοκαιρινούς μήνες, λόγω του κλειστού-στεγασμένου χώρου της. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η δεύτερη καθής στην αιτούσα για το επίδικο χρονικό διάστημα από τις 20/10/2010, 2011, 2012, 2013, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 2.100 ευρώ ετησίως (2.100 ευρώ για επιχειρήσεις με επιφάνεια κάτω των 100 τ.μ. και λειτουργία τον χειμώνα) και για το ως άνω χρονικό διάστημα στο ποσό των 6.708 ευρώ $\{2.100 \times 3 \text{ έτη} = 6.300 + 175 \text{ ευρώ} \times 2 \text{ μήνες} = 350 + 5,8 \times 10 \text{ ημέρες} = 58\}$, πλέον ΦΠΑ 23%, ήτοι συνολικά στο ποσό των 8.250,84 ευρώ. Η δεύτερη καθής ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα της αιτούσας ασκείται καταχρηστικά, αφενός, λόγω του ότι δεν απαιτείται η καταβολή σε αυτήν συγγενικών δικαιωμάτων προκειμένου να εκδοθεί η άδεια μετάδοσης μουσικής, γεγονός που υποκρύπτει υστεροβουλία αυτής να καταλάβει τους

ιδιοκτήτες επιχειρήσεων που χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου προ τετελεσμένων γεγονότων, αφετέρου λόγω της καθυστερημένης έγερσης των απαιτήσεων εκ μέρους της. Ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, καθώς τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δε μπορούν να θεμελιώσουν την ένσταση του άρθρου 281 ΑΚ, πέραν δε του ότι στην περίπτωση της μακράς αδράνειας του δικαιούχου, δεν αρκεί μόνο η μη άσκηση αυτού επί μακρόν χρόνο, αλλά υπάρχει τέτοια κατάχρηση μόνο, εφόσον συντρέχουν προσθέτως και άλλα περιστατικά, που ανάγονται στο ίδιο διάστημα και στην όλη συμπεριφορά τόσο του δικαιούχου, όσο και του υπόχρεου, που αποκρούει το δικαίωμα, από τα οποία δημιουργείται στον τελευταίο η εύλογη πεποίθηση, ότι δεν πρόκειται να ασκηθεί κατ' αυτού, σε τρόπο που η με τη μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος, επιδίωξη ανατροπής μίας καταστάσεως, που έχει δημιουργηθεί υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και έχει διατηρηθεί επί μακρόν χρόνο, να συνεπάγεται ιδιαίτερα επαχθείς και αφόρητες για τον υπόχρεο συνέπειες (ΟΛΑΠ 126/1976 ΝοΒ 24.629), περιστάσεις των οποίων δε γίνεται επίκληση εν προκειμένω,

γ) ο τρίτος καθού, ο οποίος διατηρεί επιχείρηση καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο < [redacted] >, που βρίσκεται στον Πύργο Ηλείας, επί των οδών Κρεστενίτου και Α. Καπογιάννη, επιφανείας 65 τ.μ. Όπως πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας σε συνδυασμό με τις προσκομιζόμενες από την αιτούσα διαφημίσεις που είναι αναρτημένες στο internet (στις οποίες διαφημίζονται d.j. που θα επιλέγουν τη μουσική, ανακοινώνονται πάρτυ με μουσική που θα επιλέγουν διαφημιζόμενοι dj), το κατάστημα του εν λόγω καθού ανήκει στην κατηγορία των καταστημάτων (μπαρ) που η χρήση της μουσικής είναι απαραίτητη για την προσέλκυση και τη ψυχαγωγία των πελατών του, με άμεση συνέπεια την αύξηση των εσόδων και του προσδοκώμενου κέρδους. Συνεπώς, ο εν λόγω καθού κατά τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην υπό κρίση αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι-μέλη των τριών Οργανισμών- μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση του εν λόγω καθού να καταβάλει στην αιτούσα, ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω

πιθανολογείται ότι η εν λόγω καθής με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση μουσικού ρεπερτόριου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγεί την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της ως άνω επιχείρησής του, διότι αποτελεί παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευομένων από αυτούς δικαιούχων, ο εν λόγω καθού αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό. Συνεπώς εφόσον ο τρίτος καθού προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι αναφερόμενοι στην αίτηση ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωση της καθής να καταβάλει στην αιτούσα ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Συντρέχει επομένως νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο τρίτος καθού στην αιτούσα για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 3.000 ευρώ ετησίως (3.000 ευρώ για επιχειρήσεις με επιφάνεια κάτω των 100 τ.μ. και + 690 ευρώ ΦΠΑ 23%) και για τα ως άνω έτη στο ποσό των 18.450 ευρώ (3.690 X 5 έτη). Ο εν λόγω καθού ισχυρίζεται ότι δεν έχει υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής, κατά τα ανωτέρω στην αιτούσα, καθώς έχει συνάψει σύμβαση με την εταιρεία «INSTOREMELODY», δυνάμει της οποίας τα τραγούδια που εκτελούνται στο κατάστημά του απαλλάσσονται από την υποχρέωση καταβολής πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων, ισχυρισμός, όμως που πρέπει να απορριφθεί, διότι α) όπως προεκτέθηκε η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ο οποίος κατά τη διάρκεια της τριετούς -κατά το καταστατικό του- λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται

να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49 § 1 ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην Ελληνική Επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της αρκεί να μην ήταν επίδικη, β) το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και της διαχείρισής του στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του ανωτέρω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ. 2011.414), ενώ από κανένα στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε ότι η ανωτέρω εταιρεία αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών και συλλογικών δικαιωμάτων, γ) δεν προσκομίσθηκε από τον εν λόγω καθού ούτε η σύμβαση που συνήψε με την ανωτέρω εταιρεία, ούτε το καταστατικό αυτής, ούτως ώστε να διαπιστωθεί ποια είναι τα τραγούδια που, κατά τους ισχυρισμούς του, δεν έχουν παραχωρηθεί σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και ακολούθως, να διαπιστωθεί αν αυτά συμπίπτουν με τα αναφερόμενα στην αίτηση έργα, δ) σε κάθε περίπτωση το γεγονός ότι ο τρίτος καθού ενδεχομένως να κάνει χρήση μουσικής και τραγουδιών με την άδεια της ανωτέρω εταιρείας, δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κάνει αποκλειστικά χρήση μόνο αυτών και δεν έκανε χρήση και των τραγουδιών που προστατεύεται από την αιτούσα, καθώς δεν πιθανολογήθηκε το αντίθετο. Τέλος, ο ισχυρισμός του τρίτου καθού ότι δε διαπιστώθηκε νόμιμα η εκτέλεση μουσικών έργων στο κατάστημά του, καθώς δεν υπήρξε σύμπραξη της δημόσιας αρχής, κατ' άρθρο 55 παρ. 1 περ. ζ' του ν. 2121/1993, ερείδεται επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, καθώς σύμφωνα με το άρθρο αυτό «1. Οι Οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες.....ζ) να ενεργούν, με σύμπραξη της δημόσιας αρχής ή κατά τη διαδικασία του άρθρου 64 του παρόντος νόμου τους αναγκαίους ελέγχους σε καταστήματα πώλησης ή ενοικίασης ή δανεισμού αντιτύπων ή δημόσιας εκτέλεσης των έργων που προστατεύουν για να διαπιστώνουν αν οι πράξεις αυτές δεν προσβάλλουν τα δικαιώματα των δημιουργών..», ενώ εν προκειμένω το δικαίωμα περί καταβολής εύλογης αμοιβής είναι ενοχικό δικαίωμα, με συνέπεια η αιτούσα να μην είναι σε θέση να απαγορεύσει στις επιχειρήσεις να χρησιμοποιούν ηχογραφημένη μουσική, παρά

μόνο να υποβάλλει τις αξιώσεις της στα δικαστήρια, αιτούμενη τον προσδιορισμό και την καταμήφιση εύλογης αμοιβής.

Πιθανολογείται περαιτέρω ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση μέρους του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής, για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους και ενόψει του ότι ο καθού έχει ήδη αποκομίσει για τα ως άνω έτη οικονομικό όφελος από την εκμετάλλευση των έργων των μελών της αιτούσας, χωρίς να καταβάλει οποιαδήποτε αμοιβή. Εν προκειμένω πρέπει να επισημανθεί ότι η επιδίκαση αυτή, η οποία δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού προβλέπεται από τον νόμο (αρθρ. 728 § 1ζ' ΚΠολΔ και αρθρ. 49 § 1 Ν. 2121/1993), προϋποθέτει, α) να συντρέχει επείγουσα περίπτωση, β) να μην υπερβαίνει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαιτήσεως, καθόσον δεν διαλαμβάνεται η περίπτωση αυτή στις εξαιρέσεις του άρθρου 729 § 2 ΚΠολΔ (βλ. ΜΠρΑΘ 6549/1999, ΜΠρΑΘ 42125/1999, ΜΠρΑΘ 7787/2000 αδημ.) και συνεπώς, το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να επιδικάσει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαιτήσεως, αλλά να μην υπερβεί το όριο αυτό. Στην προκειμένη περίπτωση κρίνεται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση ποσού 4.000 ευρώ σε βάρος της πρώτης καθής, 2.500 ευρώ σε βάρος της δεύτερης καθής και 3.000 ευρώ σε βάρος του τρίτου καθού. Επίσης, πιθανολογείται ότι αναγκαίο στοιχείο για την περαιτέρω διανομή από την αιτούσα της εύλογης αυτής αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που εκπροσωπούν, είναι οι κατάλογοι με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν οι καθών τα έτη 2009 έως 2013 (άρθρο 56 § 4 του ν. 2121/1993), οπότε πρέπει, λόγω κατεπείγοντος, να υποχρεωθεί ο τελευταίος προς τούτο, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αίτηση, να γίνει δεκτή εν μέρει ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, ενώ τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας πρέπει να επιβληθούν σε βάρος των καθών, λόγω της ήττας του, κατά παραδοχή του σχετικού νόμιμου αιτήματος της τελευταίας (άρθρο 191 § 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρο 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται εν μέρει την αίτηση.

Καθορίζει το ύψος τη εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθών μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά τους σε καθημερινή βάση, α) για την πρώτη καθής και για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, στο συνολικό ποσό των 25.830 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ εκ 23%), β) για τη δεύτερη καθής και για το χρονικό διάστημα από 20/10/2010 έως το έτος 2013 στο συνολικό ποσό των 8.250,84 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ εκ 23%), γ) για τον τρίτο καθού και για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 στο συνολικό ποσό των 18.450 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ εκ 23%).

Υποχρεώνει τους καθών να καταβάλλουν προσωρινά στην αιτούσα το ποσό των 4.000 ευρώ η πρώτη καθής, το ποσό των 2.500 ευρώ η δεύτερη καθής και το ποσό των 3.000 ευρώ ο τρίτος καθού.

Υποχρεώνει τους καθών να παραδώσουν στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ως άνω επίδικα έτη.

Επιβάλλει σε βάρος των καθών τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, στον Πύργο, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του με απόντες τους διαδίκους στις 8 Δεκεμβρίου 2014.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

